

Տարակույս

Տանթելներուդ փրփուրովը կը մտնես
Երերալով՝ նավու մը պես ալեհերձ,
Աչքերու մեջ ցանկություններ կը գըտնես,
Ու կը հրձվիս կնկան մը պես այլամերձ:
Մատուցումի մը պես կարծես կը ծփան
Կոհակավետ մարմնիդ բոլոր գիծերը,
Ծրփանքով մը օձագալար խոլական,
Եվ կը զմայլին ապշած տղան ու ծերը:
Ամեն այրերն հորձանքիդ մեջ կը դառնան,
Ու կը փոխվին խելոքներն ալ խենթերու,
Մուրբերն անգամ իսկույն վրադ աչք կը բառնան,
Հոսանքն էս դուն սարսուռներու, տենդերու:
Ըսե՛ շիտակ, թե որ սիրեցիր քիչ մը զիս,
Ո՛վ հասուն կին, որ խոնջենքը մարմնիդ մեջ
Տարիներուն դեմը կելլես, կընդվրզիս,
Ձյունածաղի՞ կ'արդյոք կամ հո՞ւր էս անշեջ:

Գրիգոր Զոհրապ